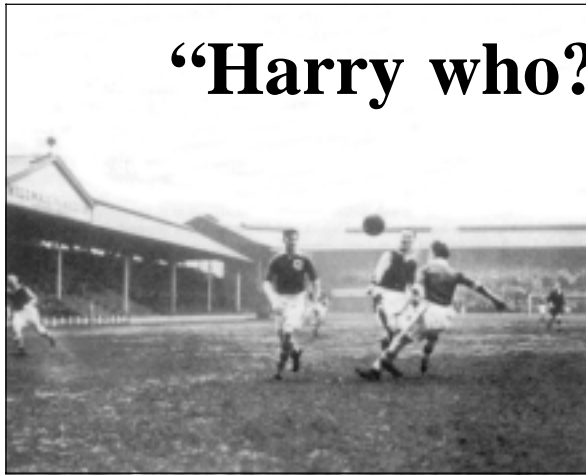

“Harry who?”

Vy från Cold Blow Lane

Jag var i Birmingham för att tillbringa nyår med min bror. På nyårsaftons morgon satt jag vid köksbordet och läste morgontidningen när en rubrik på tidningens baksida slog mig rakt i ansiktet.

”Harry Cripps är död”, sa jag tyst för att försöka förstå ordens innebörd.

”Vilken Harry?”, sa min flickvän Sue.

”Harry Cripps”, svarade jag frånvarande medan tankarna snurrade i mitt huvud.

”Jag frågade vem är Harry Cripps”, fortsatte Sue och min frånvaro började nu irritera henne.

Jag tittade på henne och tänkte hur kan jag förklara Harry Cripps för någon som inte är det minsta intresserad av fotboll? För någon som aldrig ens varit på en fotbollsmatch.

Det hela började i början av säsongen 1964/65. Jag hade varit på ett dussintal eller så matcher under de föregående säsongerna, men det var inte förrän nu jag själv börjat se mig själv som en Millwall-supporter.

Jag var tolv år gammal och glatt ovetande om att jag under de kommande två och halvt åren inte skulle få se Millwall förlora en enda ligamatch, och att laget under den tiden skulle bli uppflyttade två gånger.

Min nystartade karriär som fotbollssupporter råkade

☒ Fakta: ‘Arry Boy

Harry Cripps hämtades 20 år gammal till Millwall från ungdomsleden hos värsta rivalerna West Ham. Mellan 1961-73 spelade ‘Arry Boy 436 matcher, något som var klubbrekord fram till 1996 då en annan legend - Keith Stevens - tangerade rekordet. Cripps skrev 1974 på för lokalkonkurrenterna Charlton, där han också senare figureerade som assisterande tränare, liksom i Barking och Southend Utd. Harry dog 1995, endast 54 år gammal.

sammanfalla med att Harry Cripps etablerade sig som ordinarie vänsterback i Millwall. Under de tre föregående säsongerna hade han spelat ett 40-tal matcher, men det var först nu han blev ordinarie. Han skulle komma att spela 51 av den 59 matcher långa sviten av obesegrade hemmamatcher. Ungefär samma antal matcher som jag såg.

Jag lade inte märket till honom i början. Istället identifierade jag mig med Hugh Curran, Lenny ”The Lion” Julians och Alex Stepney. Men sakta började ”Chopper” som han då kallades för gradvis vinna min tillgivenhet.

Under resterande delen av 60-talet och början på 70-talet spelade ‘Arry Boy över 400 matcher för oss, vilket då var klubbrekord, och gjorde 37 mål vilket tveklöst var ett mycket bra facit av en vänsterback.

Ifall man skulle fråga alla Millwall-fans i åldern mellan fyrtio och femtio vilken deras favoritspelare genom tiderna är tror jag inte att särskilt många automatiskt skulle svara Harry Cripps. Personligen skulle jag svara Keith Weller, och jag är övertygad om att Gordon Hill, Barry Kitchener, Eamon Dunphy, Derek Possee, Dean Neal, Anton Otulakowski, Pat Terry, Alfie Wood, Terry Hurlock och Teddy Sheringham skulle förekomma flitigt bland svaren. Men fråga samma personer vilken spelare de tycker är synonym med vad Millwall står för och svaret kommer garanterat bli Harry Cripps.

Bortsett från Terry Hurlock, under hans första sväng i klubben, finns det ingen annan spelare som personifierar ”Millwall-andan” bättre än Harry. Han stod för, och representerade, vad Millwall handlade om under dessa år. Det är tragiskt, men jag tror den känslan är förlorad för alltid.

Alla vet att Harry var långt ifrån den skickligaste spelaren i laget. Stundtals såg han till och med långsam och klumpig ut, men hans entusiasm, beslutsamhet och hårda arbete gjorde honom till en så mycket bättre fotbollsspelare än hans individuellt skickligare lagkamrater.

Harrys ställdes ofta på hårda prov då tränaren flera gånger köpte in spelare för att ersätta honom. McCullough, Burnett och Nicholls tog alla hans plats på planen, men det dröjde aldrig särskilt länge innan Harry återigen kämpat

sig tillbaka in i laguppställningen.

Hans inställning ute på planen var oslagbar. Harry tyckte älska att spela fotboll. I Harry kunde publiken identifiera sig själva och han var genuint älskad för det.

Ett personligt minne kommer alltid att vara hans speciella frisparksteknik. När Millwall fick frispark tog han alltid upp bollen med händerna och placerade den på rätt punkt då domaren tittade på, samtidigt som han låtsades leta efter bästa sättet att placera den på gräset. Men så fort domaren vände ryggen mot honom för att springa framåt i banan tog han snabbt fem raska steg framåt med bollen och la ner bollen igen, samtidigt som han plötsligt hittade den perfekta grästuvan ytterligare någon meter längre fram. Så här gjorde Harry säkert tre fyra gånger varje vecka och endast ett fåtal gånger blev han tillsagd att flytta tillbaka frisparken av domaren.

Som jag tidigare nämnde gjorde han ett imponerande antal mål som försvarare. Men hur han kom undan med ens hälften av dem har jag ingen aning om. Många av dem slutade nämligen med att Harry, bollen, målvakten och två försvarare låg i en hög inne bland nätmaskorna.

Utav över 400 matcher är det omöjligt att plocka ut några favoriter. Men kanske finns det åtminstone två som sticker ut lite ur mängden.

Millwall hade inte förlorat på hemmaplan på två år, och var på väg mot sin andra uppflyttning på lika många år. Efter en förlust mot Oxford föregående vecka såg the Lions lite skakade ut när de sprang ut på The Den. Matchen mot Swansea var hård och jämn, men Millwall tilldömdes en straff. Harry klev fram för att ta den, medveten om att ett mål troligtvis skulle innebära uppflyttning. Straffen var

urusel. Rakt på målvakten.

Inte långt efteråt slogs Harry till marken i en ful närkamp och bars utslagen till sidlinjen. De flesta spelare i hans situation hade tagit chansen fly iväg från matchen, men inte Harry. Inhopparen drog på sig tröjan och var beredd att hoppa in i matchen när Harry tittade upp. På bara några sekunder var han på fötterna igen och sprang in på planen igen till ljudet av stående ovationer från läktarna. Atmosfären inspirerade resten av laget och Millwall vann matchen efter ett sent mål av Ken Jones.

Det var så typiskt Harry.

Den andra matchen jag tänker på var borta mot Everton i FA-cupen 1973. Benny Fanton hade tagit laget till ett veckoläger i Torquay där man finslipade teknik och formen. Och det lönade sig. Harry blev den stora hjälten efter ett överraskande mål med huvudet, och ledde fansen och spelarna till en minnesvärd seger som då var den största cupframgången för Millwall på många år. Klubben var i extas och Harry var mannen på allas läppar.

Jag kommer alltid att minnas Harry Cripps. Liksom alla andra som såg honom regelbundet kommer det att finnas en plats för honom i mitt hjärta.

”Kom igen nu, vem var Harry Cripps?” Det var Sue igen, på jakt efter min uppmärksamhet. Hur skulle jag kunna förklara för henne? Jag skakade lite på axlarna och sa:

”Eh, han brukade spela för Millwall.”

Fotnot: Av Steve Chance, fritt översatt av Henrik Lundgren. Texten har tidigare publicerats i nummer 73 av The Lion Roars.

Millwall Sweden drar till London!

Plocka fram almanackan! Boka redan nu upp alla helger i september och i början av oktober för då drar supporterklubben till England! Så fort bara spelschemat är spikat och vi kommit överens om en lämplig hemmamatch bokar vi flyg och boende. Supporterklubben arrangerar en guidad rundvandring på The Den dagen innan match, ser till att alla får matchbiljetter bredvid varandra och hjälper den som vill med bra och billigt boende. Dessutom kommer vi att få träffa hjältarna i blått nere i spelarbaren efter matchen!

Helt ärligt... kan du missa en sådan drömmresa?

Supporterklubben kommer att skicka ut mer information i juni-juli när spelschemat börjar bli klart. Information kommer också på våran hemsida [Mind The Lions](#).

Millwall Sweden
Travel Agency

Anmäl ditt intresse redan nu på
millwall@bredband.net

Välkommen till Millwall Enough Said!

Jag älskar fotbollsarenor.

För mig är det få saker som går upp emot att trängas i köerna utanför en fotbollsarena en svinkall februarikväll. Doften av matos från snabbmatstånden, polishästarnas oroliga gång, knastrandet i högtalarsystemet, jargongen vid pissoarenerna, glädjen och besvikelsen 90 minuter plus tillägg framkallar och den "vi"-känsla som bara finns på en fotbollsarena, ja det är min drog.

Efter första besöket i London vintern 1996 har jag sammanlagt besökt 31 olika arenor i England och Wales. Jag har suckat tillsammans med 48,000 Sunderland-fans i polkagrisrandigt på Stadium of Light, jag har dansat av glädje på County Grounds-läktare i Swindon och jag har hamnat mitt i ett upplopp iscensatt av Wrexham-fans utanför Prenton Park i Birkenhead. Kärleken till brittiska fotbollsarenor har tagit mig kors och tvärs över öriket till platser jag annars aldrig skulle ha besökt och jag har träffat en del fantastiska människor. För mig spelar det ingen roll om det är en fashionabel Premier League-arena eller ett ruckel i Division 3. Jag njuter lika mycket ändå.

Varje gång jag åker till England för att se på Millwall försöker jag alltid att planera in minst en annan match att se på. Då jag tror att fler är intresserade av groundhopping har vi gjort en liten mini-guide till Londons alla fotbollsarenor i detta nummer. Har jag missat något eller om Du bara vill berätta om dina minnen så besök våran Gästbok på Internet!

Detta första nummer av supporterklubbens medlemstidning - **Millwall Enough Said** - innehåller också en intervju med manager Mark McGhee som vi gjorde redan innan den här säsongen, men också en hyllning till legenden 'Arry Boy och mycket annat. Vi hoppas att ni tycker om tidningen och tar väldigt gärna emot Din feedback.

Nyligen meddelade FA (Engelska Fotbollförbundet - red) att man till nästa säsong kommer att genomföra en del förändringar av ligan. Mest överraskande kanske är att man ger sig på play-offregeln och har bestämt att lag 3-8 får kvala om en plats i Premier League. Vidare kommer FA att bestraffa de klubbar som inte kan betala för sig och är satta under förvaltning med poängavdrag och/eller nedflyttning. Må så vara. Men till säsongen 2004/05 planerar man dessutom att införa ett tak på hur stor del av klubbens omsättning som får användas till spelarlöner. Man inför redan nu regeln på försök i Division 3 och där är taket satt till 60% av omsättningen. Om detta blir realitet gynnar regeln endast Premier League-klubbarna, och för Millwall och andra klubbar med rejält slimmade organisationer kan den rent av bli förödande. Jag är övertygad om att detta kommer öka glappet mellan toppen och botten ytterligare och att om denna utveckling får fortsätta kommer vi sakta närma oss den hemiska verklighet som på andra sidan Atlanten kallas för NHL. Må detta aldrig inträffa.

På sidorna 14-15 funderar vi mer över den ekonomiska utvecklingen i Nationwide och Millwall.

Till hösten kommer supporterföreningen **Millwall Sweden** arrangera en medlemsresa till The Den. Redan nu kan jag lova att det blir en oförglömlig resa så börja spara pengar i tid.

Vi återkommer med mer information så snart spelschemat för nästa säsong är spikat.

Trevlig läsning!

Warner säsongens bästa spelare

Föga överraskande blev vår målvakt Tony Warner utsedd till säsongens bästa spelare 2002/03 av medlemmarna i Millwall Supporter Club. Tony Warner har bortsett från öppningsmatchen (0-6 mot Rotherham) varit genomgående bäst i Millwall och svarat för massvis med matchavgörande räddningar och belönades mycket riktigt med 33% av rösterna. Vänsterbacken Robbie Ryan och kreative mittfältaren Paul Ifill kom tvåa respektive trea i omröstningen.

Och efter säsongens slut röstade även besökarna på hemsidan fram Tony Warner till säsongens bästa Millwall-spelare. Super-keepern kommer i samband med medlemsresan i höst få det ännu icke namngivna priset av oss på plats i London.

Tack och lycka till!

Redan med ett par omgångar kvar att spela hade Millwalls styrelse bestämt vilka som inte får nytt kontrakt. Den ansträngda ekonomiska situationen gör att truppen måste bantas ytterligare och att man kommer plocka upp ytterligare juniorer till seniortruppen.

Största förlusten är förstås den belgiska mittfältaren Christopher Kinot som de senaste säsongerna varit en publikfavorit på The Den. Kinot, som egentligen fick free-transfer redan förra sommaren, provspelar i skrivande stund med RAEC Mons. Millwall har också beslutat sig för att släppa den unga försvararen Stuart Booth, Sergei Baltacha, sydafrikanska tredjemålvakten Chad Harpur och den före detta Piacenza-anfallaren Daniel Severino på fri transfer.

Dessutom har den nu 37 år unge legenden Steve Claridge inte skrivit på ett nytt kontrakt än.

Ungdomarna tar över

Säsongen 2002/03 blev till ett bevis på hur bra Millwalls ungdomsakademi fungerar. Inte mindre än 9 spelare från de egna leden, alla under 20 år, fick chansen att debutera i A-laget då skadorna var som värst. Anfallaren Moses Ashikodi är dessutom historisk då han blev Millwalls yngste ligaspelare någonsin då han 15 år och 240 dagar gammal sprang in på Withdean Stadium för att spela mot Brighton.

Men Tony Craig (född -85), Alan Dunne (-82), Marvin Elliot (-84), Charley Hearn (-83), Kevin Braniff (-83), Mark Phillips (-82), Peter Sweeney (-84) och Ben May (-84) är också namn ni bör lägga på minnet för de är de kommande stjärnorna.

Försäsongsmatcher

För att spara på utgifterna tvingas Millwall lägga försäsongsträningen helt och hållet på hemmaplan i sommar. När denna tidning gick på tryck hade Millwall bekräftat följande träningsmatcher.

- 15/7 (b) Woking
- 17/7 (b) Gravesend & Northfleet
- 19/7 (h) Leyton Orient (på *Dulwich Hamlet's arena*)
- 22/7 (b) Crawley Town
- 26/7 (b) Colchester United
- 3/8 (h) Southampton

* På hemsidan finner du de senaste uppdateringarna om Millwalls spännande försäsong.

**MILLWALL
SWEDEN**

ADRESS

Millwall Sweden c/o Lundgren,
Logdansv. 26, 174 42 Sundbyberg

INTERNET

[www.svenskafans.com/
england/millwall](http://www.svenskafans.com/england/millwall)
millwall@bredband.net

MEDLEMSSKAP

Medlemsskap i Millwall Sweden löses genom att sätta in 120 riksdaler på Postgiro 102 85 11-2 (glöm ej att ange namn, adress och email). Som medlem får du ett medlemsbevis, en exklusiv souvenir, två ex av *Millwall Enough Said* och särskilda utskick, köpa biljetter till Millwalls hemmamatcher samt möjlighet att följa med på en resa till London där vi bland annat blir guidade på The Den och får träffa spelarna.

Medlemsansökan kan också ske per email till millwall@bredband.net.

STYRELSE

ordförande: Henrik Lundgren
vice ordförande: Stefan Quifors
kassör: Stefan Quifors
sekreterare: Richard Grandin
suppleant: Michael Mereborg
Håkan Johansson

MILLWALL ENOUGH SAID

...är Millwall Sweden's medlemstidning och utkommer med två nummer per säsong och skickas hem till alla medlemmar. Nästa nummer beräknas komma ut runt jul. Redaktionen i detta nummer bestod av Henrik Lundgren och Stefan Quifors. Åsikterna i denna publikation är nödvändigtvis inte de samma som hos Millwall FC.

Ungdomarna är Millwalls framtid

intervju med Mr Mark McGhee

**Varför vill någon ta över tränarposten i Englands mest avskydda fotbollsklubb?
Varför vilja förknippas med en samling huliganer i en klubb utan pengar och framtidsutsikter?
Mark McGhee har svaret.**

Vi träffade Millwalls manager Mark McGhee i somras i samband med lagets försäsongsturné i Skandinavien. Trots att vi var över en timme försenade till det avtalade mötet på ett av de finare hotellen i Göteborg var det en strålande glad McGhee som tillsammans med assisterande tränaren Steve Gritt tog emot oss. Dessutom satt större delen av laget samlade i hotellvestibulen och tyckte rätt nyfikna på vad det var för galningar som bor i Sverige och följer Millwall...

”Jag skulle ljuga om jag sa att Millwalls rykte inte spelade in då jag funderade på jobbet”, säger Mark McGhee. ”Men Theo är en ordets man och ordföranden berättade om klubbens oerhörda arbete för att tvätta bort stämpel som en ligistklubb och övertygade mig om att man är på rätt väg.”

Efter en intervju med Theo Paphitis var Mark säker på sin sak – han ville ta över Millwall. Han såg en utmaning i att arbeta med små medel i en klubb som fullkomligt vimlar av unga lovande fotbollsspelare. Och efter en och en halv säsong kunde Paphitis konstatera att man satsat på rätt man. Först serie-segrare i Division 2 och sedan en klassisk play-off plats efter man som nykomling gått hänsynslöst fram bland de etablerade lagen.

Men sedan så var det detta med den berömda andra svåra säsongen.

”Vi är väldigt beroende av att inte få så mycket skador för att lyckas den här säsongen. Den ekonomiska krisen i Nationwide har drabbat oss hårt. Men jag är inte orolig. Den här klubben har många unga lovande spelare som bara väntar på att få chansen att visa vad de kan.”

Under sommaren fick Millwall mycket kritik för att man släppte trion Dyche, Bircham och Kinet. Men managern motiverar beslutet för oss och säger att det inte bara fanns ekonomiska anledningar.

”Jag anser att vi var tvungna att släppa Dyche för att

ge spelare som Joe Dolan och Mark Phillips chansen. Samma sak med Kinet. Vi gör fel om vi inte låter de unga spelarna komma fram, hade vi behållit Kinet hade vi hämmat deras utveckling. Och när det gäller Bircham så har han ju en inställning och hjärta som är fantastiskt, men sanningen är att han inte varit ordinarie på över en och en halv säsong.”

En annan het fråga har varit den australiensiska mittfältaren Tim Cahills vara eller icke vara i klubben. Rykten har cirkulerat att Millwall bara väntat på rätt bud för att då vara beredda att sälja honom. Men detta dementerar McGhee bestämt. ”Cahill spelar i Millwall i maj om ett år, ifall jag fortfarande är manager då.”

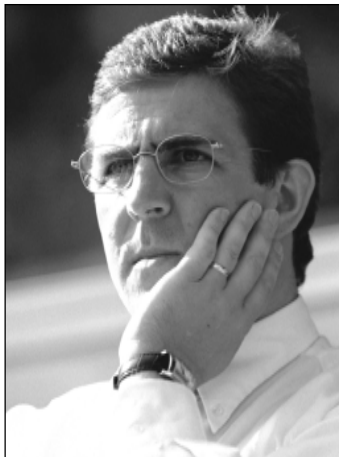
Mark berättar att vi support-trar nog kommer att få vänja oss vid små spelartrupper och att man lånar spelare i framtiden. Han menar att det endast är de rika klubbarna som kommer att ha råd att hålla sig med stora trupper. Tyvärr kommer detta medföra att glappet till Premiership blir ännu större, fruktar han.

”Nyckelspelare? Jag måste svara två stycken. Målvakten som håller tätt och spelaren som gör målen”,

säger han taktiskt. ”Får jag bara välja en blir det Tony Warner.”

En sak som slår mig under intervjuens gång är vilken stark skotsk accent Mark alltjämnt talar med, trots att han spenderat större delen av sitt liv söder om gränsen. Som spelare var han aktiv i bland annat Aberdeen, Celtic och Hamburg. För drygt 20 år sedan var han tung centertank i det Aberdeen-lag som slog IFK Göteborg i Cupvinnarcupfinalen.

Första stora tränaruppdraget var i Reading som på den tiden var en tämligen medioker klubb. På tre säsonger tog han dem till toppen av Division 1 och höjde publiknittet från 3,000 till tvåsiffrigt före kommat. Men plötsligt som det var lämnade han under uppmärksammade former klubben och gick till Leicester. Sanningen är att man

”Jag undrar hur länge till kan jag hålla Christophe Kinet utanför laget innan dem börjar bua?”

väster om London fortfarande inte förlåtit honom.

Från att ha arbetat med små medel fick Mark McGhee plötsligt stora checkhäften att arbeta med. Både i Leicester och i Wolverhampton fanns miljonerna där. Men nu var han tvungen att visa upp resultat och kraven var betydligt högre ställde än vad han var van vid från tiden i Reading. 1998 blev han arbetslös efter att Wolves förklarar att man inte längre var intresserade av hans tjänster.

”Jag har varit i Sverige tidigare med flera olika lag så jag visste ungefär vad jag hade att förvänta mig. Sverige är ett mycket trevligt land med stor gästvänlighet”, säger McGhee. Vidare berättar han att hela upplägget fungerat mycket bra och allt från träningsplaner till hotell och transfers fungerat bättre än de vågat hoppas på.

Men det finns också en annan stor anledning till att man valde Sverige. På grund av kravaller efter play-off semifinalen mot Birmingham ville den skotska polisen inte att man åkte på sin sedvanliga försäsongsturnering till Skottland. Centraleuropa kändes också uteslutet då man sommaren innan fick ställa in planerade matcher då inhemska huliganer slutit upp i Tyskland för att ta emot dem.

Sverige känns som ett lugnt och tryggt alternativ.

Givetvis kommer vi in på svenska spelare och McGhee utbrister spontant:

”Dom är de bästa!”

Han berättar att han en gång i tiden köpte Pontus Kåmark till Leicester vilket är en av hans absoluta favoritspelare. Och faktum är att svensken än idag är otroligt populär på Filbert Street. Även om han inte kan så mycket om svensk fotboll så följer han med då det gäller landslaget och klubb-lagens insatser i Europa.

”Skandinaviska spelare är de bästa importerna i England. De är bra tränade, lojala och okomplicerade som individer”, menar McGhee. ”Freddie Ljungberg är en världsstjärna, Larsson likaså.”

Vi pratar mycket om ’unga och lovande Millwall’ under samtals gång.

”Jag är övertygad om att klubbens nästa stjärna är Steven Reid. Så ung men redan så rutinerad kan han gå hur långt som helst”, menar McGhee. ”Det han måste förbättra är det där sista steget, att göra lite fler mål.”

Mark McGhee menar att han är privilegerad som får chansen att arbeta med alla dessa talanger. Flera gånger nämner han också lagets älderman Steve Claridge som den perfekta mentorn för dessa killar som alla ser upp till honom.

”Steve är en stor spelare som för respekt med sig.”

Vilka spelare kommer att få sitt genombrott den här säsongen?

- Mark Phillips, Sweeney, Paul Robinson och Charley Hearn tror jag alla fyra har chansen att slå igen. En del har bättre förutsättningar än andra beroende på vilka positioner de spelar på. Sweeney är kanske den som

ligger allra bäst till om jag ska gissa på någon.

Vilka blir topplagen den här säsongen?

- De nedflyttade klubbarna har alla starka trupper och kommer finnas med i toppen. Leicester ser starka ut, men också Millwall och Norwich, Wolves kan man aldrig räkna bort och Portsmouth har en del intressanta spelare.

Vilka riskerar att åka ur?

- Hmm, mycket svårt att säga, klubbarnas ekonomiska situation är en faktor som måste vägas in. Bradford och Walsall kan få det tufft. Forest också om man måste sälja ut laget. Men det är alltid svårt att säga innan säsongen börjat.

Om du hade pengar, var skulle du förstärka?

- Först och främst på mitten, en klippa på innermittfältet. Men jag skulle också skaffa en anfallare som back-up till Sads och Harris. Jag tror det skulle kunna plocka fram det där extra ur dem med större konkurrens.

Vem vinner interna skytteligan?

- Sadlier om han får vara skadefri. Harris är inte att räkna bort med bra understöd. Och Steve visade ju oss innan sommaren att han fortfarande är att räkna med. Men Sads om han får vara skadefri. Han har en fantastisk potential.

Vinteruppehåll?

- Som tränare skulle jag älska det! Men jag har själv stått på läktarna på Boxing Day (*Annandag jul - red*) och vet att det är en stark tradition.

Under den efterföljande 0-0-matchen mot GAIS på Gamla Ullevi valde McGhee inte helt förvånande att lufta större delen av truppen. Kvar på bänken blev Harris och Claridge då talanger som Charley Hearn och Cherno Samba fick smaka på hetluften. Underhållningsvärdet ledde kanske inte till extas, än, men om några år är det dessa som är Millwall Football Club.

På kvällen bjöd Mark McGhee och Steve Gritt in oss supportrar till spelarhotellet och kvällen avslutades på diverse göteborgska barer tillsammans med spelarna. Fast det är en annan historia...

I slutet av intervjun sa Mark en sak som jag inte kunde låta bli att grubbla över då jag satt och väntade in mitt tag på Göteborg Centralstation:

”Jag tycker att det pratas för mycket om den dåliga ekonomin. Jag menar lyckas vi bra kommer vi i en bra spiral och då kommer kapitalet också.”

Det ligger något i det.

Sammanfattat av El Lunko

Klubb	Period	M	V	O	F
Millwall	2000-				
Wolverhampton	1995-1998	159	65	39	55
Leicester	1994-1995	51	16	14	21
Reading	1991-1994	183	79	51	53

Arsenal

www.arsenal.com
Highbury (38,500)

Inte många, i synnerhet inte Arsenalfans känns det som, vet att klubben faktiskt grundades i Woolwich som ligger söder om Themsen. Det var arbetarna i den lokala ammunitions-fabriken som 1891 startade klubben Dial Square FC vilket idag är en av världens största och populäraste fotbollsklubbar. Men det var nära att Arsenal inte skulle ha funnits alls idag. Den då fattiga klubben var 1904 bara

mysiga pubar. Dock bör man se sig för när man vinglar hem framåt natten då det är ganska hög kriminalitet i området runt Finsbury Park.

Arsenal kommer till säsongen 2004/05 lämna Highbury för att flytta till en helt ny arena med kapacitet för 60,000 åskådare. Den nya jättearenan ska byggas vid Ashburton Grove, drygt tio minuter från Highbury, med läktare i fyra etage och en takdesign snarlik den på Stade de France i Paris. Planerad byggstart är satt till juli kommande sommar, förutsatt att

Brentford

www.brentfordfc.co.uk
Griffin Park (12,736)

Långt nere i sydvästra London finns en av mina absoluta favoritarenor. Griffin Park ligger i ett charmigt radhusområde där man känner sig välkommen så fort man klivit av lokaltåget. Och ärligt talat - vem kan låta bli att älska Griffin Park när det ligger en pub precis utanför varje hörn av arenan?

Brentford grundades 1889 av medlemmarna i den lokala roddklubben och inledningsvis spelade man också i roddarnas rosa, lila och ljusblå dräkt. Idag är färgerna röd-vita. Då Brentford är en klubb som mestadels spelat i de lägre divisionerna, men även i det som idag heter Premier League, är man faktiskt de enda som spelat

“Now get this... London calling, yes I was there too, and you know what they said – well some of it was true! London calling at the top of the dial, and after all, this, won't you give me a smile?”

timmar ifrån en sammanslagning med Fulham, men the FA ändrade sig tack och lov i sista stund och avslag ansökan.

Highbury en matchdag är en underbar upplevelse. Uppe i norra London känns det som att vara tillbaka på 80-talet med alla små souvenirstånd, doften av rostad lök i luften, hästskit på marken, de rödmålade entréerna och svartarbörshajarna stående i skuggan längs husfasaderna viskande "tickets mate?". Arenan gör inte heller någon besviken. Den klassiska ståplatsläktaren The Clock End på södra kortsidan har ersatts med en enorm sittplatsläktare som delas av hemma- och bortasupportrarna. Som åskådare har du bra sikt från alla läktare och det är för det mesta ett rent nöje att sitta på Highbury, speciellt med tanke på att devisen "boring Arsenal" sedan länge är bortglömd och man idag faktiskt har ett av de mest sevärda fotbollslagen i Europa. Är det något man kan anmärka på är det vilken skrämmande tystnad närmare 40,000 åskådare kan skapa när resultatet inte går deras väg.

I området runt Highbury bor många irländare och det vimlar av

alla beslut klubbas i tid.

Notera att The Gunners är den enda klubben i England som bara ramlat ur den hösta divisionen en enda gång.

Vägbeskrivning: Highbury är den enklaste arenan att ta sig till i London. Ta t-banelinje Piccadilly Line norrut till station Arsenal och arenan ligger på andra sidan gatan. Efter matchen rekommenderar jag en promenad till stationen Finsbury Park eller Highbury & Islington som båda ligger inom gångavstånd eftersom du annars kan få köa i upp till en timma vid arenan.

Rivaler: Tottenham.

Senaste mötet: Arsenal-Millwall 0-2 (FA-cupens 3:e omgång 1994/95).

You are my Arsenal / My only Arsenal / You make me happy when skies are grey / You'll never notice how much I love you / Please don't take my Arsenal away

mot alla de övriga 91 ligaklubbarna. Den här säsongen spelade man i Division 2.

Ena kortsidan av Griffin Park består av en vacker gammal ståplatsläktare med strålkastare stående i varsitt hörn. Det är en unik känsla att stå och titta på fotboll i England, något som få är förunnade, men märkligt nog tilldelas bortafansen oftast Ealing Road Terrace. I övrigt består arenan av sittplatsläktare. Dock vill jag höja ett varningens finger för den ena långsidan där de många pelarna

förstör mycket av sikten.

Då klubbens ekonomi är väldigt ansträngd pågår en diskussion om att sälja marken Griffin Park står på och hyra in sig

hos något av de andra London-lagen. Må detta aldrig inträffa, säger jag.

Vägbeskrivning: Ta lokaltåget från Waterloo ner till Brentford. Räkna med 20 minuter för tågresan och 5 för promenaden till arenan

som du ser på vänster sida innan du kriver av tåget.

Rivaler: QPR.

Senaste mötet: Millwall-Brentford 1-0 (Division 2, 2000/01).

*I'm Brentford til I die
I'm Brentford til I die
I know I am
I'm sure I am
I'm Brentford til I die!*

Charlton Athletic

www.cafc.co.uk
The Valley (26,500)

Många menar att rivaliteten mellan Millwall och Charlton härrör från 50-talet då klubbarna nästan årligen möttes i finalen i Kent FA Challenge Cup.

Under de senaste två säsongerna har det hänt mycket på The Valley. Den ena kortsidan har byggts in och är nu en riktigt snygg skapelse i två etage. Och planer finns på att göra det samma med den andra kortsidan, detta skulle i så fall öka kapaciteten till 32,000 åskådare. Under många år hade Charlton den största läktaren i hela Europa. Men ironiskt nog är just East Stand idag en fjuttig läktare som inte ens imponerar ett par divisioner ner. Publikrekordet lyder på 78,000 trots att kapaciteten officiellt aldrig översteg 66,000 åskådare.

I England blev Charltons supportrar väldigt omtalade när man lyckades få klubben att återvända till The Valley efter 18 långa säsonger i exil. Fansen fick nog av att dela arena med Crystal Palace och West Ham så man bildade ett eget parti som ställde upp i lokalvalet i Greenwich med en enda punkt på programmet – att få klubben att flytta hem. Man lyckades få 10% av rösterna i valet, och den 5:e december 1992 var man tillbaka på The Valley igen. Fan power!

Vägbeskrivning: Du tar dig till The Valley genom att ta lokaltåget från London Bridge till

Charlton. Stationen ligger alldeles intill arenan.

Rivaler:

Crystal Palace, Millwall.

Senaste

mötet:

Charlton-Millwall 2-0 (Division 1, 1995/96).

Chelsea

www.chelseafc.co.uk
Stamford Bridge (42,449)

Sedan ombyggnaden av Stamford Bridges västra läktare blev klar är det inte bara Londons största arena, utan också den snyggaste. Det är nu länge sedan den såg ut som en speedwayarena med klassiska stäplatsen The Shed ett par hundra meter bort från själva planen, typ. Men det är lätt att bli besviken efter ett besök hos Chelsea. Man har en gigantisk megastore, sitt exklusiva Chelsea Village, fotoförbud och ratade poliser i uppgiften som nitiska matchvärdar - ja det luktar kommersiellt och den normalt ack så röststarka publiken (på bortaplan) gör ofta inte mer väsen av sig än besökarna på ett bibliotek.

Stamford Bridge har fått sitt namn från en järnvägsbro som låg i området. När man 1904 byggde grunden till arenan var markägarnas tanke att Fulham skulle hyra in sig på Stamford Bridge. Men då arenan stod klar med en kapacitet på närmare 70,000 åskådare tackade Fulham överraskande nej till erbjudandet. I liska över detta bildade då markägarna och bröderna Mears en egen fotbollsklubb istället – Chelsea FC.

Vägbeskrivning: Åk District Line till Fulham Boulevard (via Earls Court). Från utgången sett ligger arenan två minuters promenad till vänster.

Rivaler: Fulham, Tottenham och West Ham.

Senaste mötet: Chelsea-Millwall 1-1 (FA-cupens 4:e

omgång 1994/95, Millwall vann med 5-4 efter straffar).

*Carefree,
carefree,
wherever we
may be /
We are the
famous CFC /
And we don't
give a fuck /*

*Whoever you may be /
'Cos we are the famous CFC*

Crystal Palace

www.cpfcc.co.uk
Selhurst Park (26,309)

Crystal Palace delar sedan 12 år tillbaka Selhurst Park med Wimbledon.

Att säga att Selhurst Park är en ful arena är ingen överdrift. Ingen läktare är den andra lik och allt från höjd, bredd, etage och mönster på sätena skiljer sig. De båda kortsidorna har under senare år byggts om. Den läktaren där de mest högljudda fansen håller till – Holmesdale Road Stand – är massiv med två etage och tak över hela läktaren som skyddar mot regn. Längsidorna börjar bli till ären och det finns planer på att renovera dem, men närboende grannar har redan protesterat, och klubbens ekonomiska situation har medfört att alla sådana planer har lagts på is. På grund av det bristande publikintresset brukar bortafansen ofta tilldelas hela långsidan Arthur Wait Stand.

Vägbeskrivning: Ta lokaltåget till Norwood Junction från London Bridge, tågen går ofta. Från stationen tar du in vänster på High Street South Norwood och arenan ligger in till höger på Park Road.

Rivaler: Charlton, Millwall och Brighton & Hove Albion.

Senaste mötet: Millwall-Crystal Palace 3-2 (Division 1, 2002/03).

*Walking down the Holmesdale
Road / The famous Alan Mullery /
We all follow the Palace /
Hark now hear the Palace sing /
Palace till I Die*

- fortsättning på nästa sida -

Fulham

www.fulhamfc.com
Craven Cottage (19,250)

Fulham spelar den här och nästa säsong sina hemmamatcher på QPR's arena Loftus Road.

Craven Cottage är en charmig och vacker arena. En groundhopper blir nostalgisk bara att tänka på den vackra tegelfasaden, the cottage (stugan i ena hörnet), strålkastarna och ståplatserna bakom de båda målen. Samtidigt som man tycker att det är skandalöst att en sådan fin gammal arena ska rivas för en ny modern skapelse måste man inse att arenan kanske inte klarar av att inhysa Fulham i framtiden, en klubb med stora ambitioner.

Byggandet av den nya arenan har blivit minst 12 månader försenat på grund av en rättstvist med de boende i närområdet som är emot planerna på en ny arena. Tanken är hur som helst att man ska bygga en

Leyton Orient

www.leytonorient.com
Brisbane Road (12,573)

Brisbane Road (som de envisas med att kalla Matchroom Stadium nu för tiden) är en oas för nostalgiker. Bakom det ena målet finns en stor och låg ståplatsläktare som på baksidan rymmer Englands

längsta pissaro (obekräftat). På motsatta kortsidan har man för bara några år sedan byggt en ny läktare i ett etage som är det modernaste Leyton Orient

har att erbjuda.

Det råder en härlig arbetarklasskänsla över den här klubben. När jag var på besök träffade jag en av klubbens styrelsemedlemmar ute på gatan. Trots att han lastade ur en Rolls Royce var det här ingen förnäm herre i kostym utan en stentuff grabb på över 100 pannor med brutet näsben, uppväxt i East End och med ett förlutet som

divisionen - 1962/63.

Vägbeskrivning: Från t-banestation Leyton (Central Line, zon 3) tar du dig enkelt till Brisbane Road. Ta höger utanför stationen och följ Leyton High Road, på sjätte eller sjunde värgatan till vänster ligger arenan och man ser elljusen över taken. Promenaden tar 5 minuter.

Rivaler: West Ham och Southend.

Senaste mötet: Millwall-Leyton Orient 3-0 (Ligacupens 1:a omgång, 1992/93).

*Chim chimney / Chim chimney
Chim chim chereu / We hate those
wankers in claret and blue!*

Queens Park Rangers

www.qpr.co.uk
Loftus Road (19,148)

Jag antar att det måste vara det faktum att ränderna är på fel ledd som gjort att QPR blev en så populär klubb i Sverige efter Tipsextra-åren. Loftus Road är en arena som tyvärr fått lite oförtjänt dåligt rykte bland en del fotbollsfans. Självt är jag oerhört förtjust i "skokartongen" vid

“...London calling to the imitation zone, forget it brother, you can go it quit holding out and draw another breath, London calling and I don't London calling, see, we ain't got no highs, except for that one with

nya arena på den plats där Craven Cottage idag står med kapacitet för runt 30,000 åskådare. Arenan ska vara nedsänkt i marken och med ihopbyggda hörn. De skisser jag sett är väldigt imponerande.

När dessa rader skrivs tycks det som att Fulham förhandlar med Chelsea om att spela på Stamford Bridge de kommande åren.

Vägbeskrivning: För att ta dig till "The Cottage" tar du t-banelinje District Line till Putney Bridge, följer floden bort från stationen, förbi bron och genom parken, och efter ungefär 7-10 minuter har du arenan framför dig.

Rivaler: Chelsea, QPR och Brentford.

Senaste mötet: Fulham-Millwall 4-1 (Division 2, 1998/99).

boxningspromotor. Det råder mycket "Lock, Stock And Two Smoking Barrels"-känsla här. Att Dr Marten's sponsrar arenan blir liksom naturligt.

Leyton Orient bildades redan 1888 och var då cricketklubben Eagles fotbollssektion. Klubbnamnet kom till efter ett förslag från en av

spelarna som arbetade på Orient Steam Navigation Company. Genom åren har klubbens officiella namn varit allt från Clapton Orient, bara the Orients, till Leyton Orient som nu varat 25 år. East End-klubben tillhör inte någon av de mer namnkunniga men man har faktiskt spelat en säsong i den högsta

Shepherd's Bush. Förvånansvärt stora delar av arenan är byggd i trä, invändigt är den helt målad i blått och man sitter löjligt nära planen och kan nästan ta på spelarna. Det kan inte bli mycket mindre och kompakt än så här! Men med en schysst publiksiffra går det att

skapa stämning som heter duga inne på Rangers Stadium vilket är det officiella namnet på arenan. Dessa dagar kan man ha överseende

med att sätena är byggda för dvärgar och irriterande pelare på långsidorna.

Området i London där arenan är belägen förtjänar också ett eget omnämnande. Shepherd's Bush i

Hammersmith är det mest multinationella du kan hitta på en och samma yta. På en radie av några hundra meter kan du äta allt från polsk husmanskost till turkisk falafel och gå på obskura jamaikanska klubbar eller köpa kubanska cigarrer och arabiska mattor. Helt klart charmigt på sitt sätt, men tänk på att kriminaliteten är hög i området så se dig för om du är ensam.

Den här säsongen spelar före detta Millwall-kampen Mark Bircham i QPR med stor framgång och man har som mål att ta sig upp till Division 1 efter några års exil längre ner i ligasystemet.

Vägbeskrivning: Arenan ligger mellan t-banestationerna White City och Shepherd's Bush. Ifall du väljer det senare alternativet ta Hammersmith and City Line, håll höger när du kommer ut Uxbridge Road och ta höger igen in på Loftus Road och arenan ligger rakt framför dig.

Rivaler: Chelsea, Fulham och Watford.

Senaste mötet: QPR-Millwall 1-0 (FA-cupens 5:e omgång 1994/95).

läktarna. Då den är lägre än övriga arenan och har stöttepelare så ser den aningen malplacerad ut faktiskt. Dock finns det planer på att bygga om den östra läktaren vilket skulle öka kapaciteten till över 42,000 åskådare.

Namnet Tottenham Hotspur härrör från Shakespeares berättelse Harry Hotspur som ska ha bott vid Northumberland Park, inte långt ifrån White Hart Lane. Prefixet Tottenham lades till först efter några år. När Tottenham vann FA-cupen 1901 var man den första och enda non-league klubb som gjort det hittills.

Vill du se på gamla Millwall-spelare har du vår gamla malkung

By far the greatest team the world has ever seen

West Ham

www.whufc.co.uk
Boleyn Ground
(35,467)

Alltjämnt sedan England vann VM 1966 med idel Hammers-legender i laget så är West Ham en ganska populär klubb ute i landet. Detta gäller dock inte Millwall. Det råder ett sådant äkta hat mellan klubbarnas anhängare att det faktiskt är skrämmande. Rivaliteten går nästan 100 år tillbaka i tiden och har geografiska och sociala anledningar.

alone, London calling to the zombies of death, wanna shout, but while we were talking I saw you noddin' out the yellowy eyes."

Up your arse, oh up your arse / We will stick the blue flag up your arse / From Stamford Bridge to Wembley / We'll stick the blue flag up your arse!

Tottenham Hotspur

www.spurs.co.uk
White Hart Lane (36,214)

Tottenham har en av de bästa arenorna i England. Alla läktare är ihopbyggda och i två etage vilket gör att den är kompakt och ger känslan av att ta in mer åskådare än den faktiskt gör. Båda kortsidorna pryds av två gigantiska tv-skärmar uppe i taken vilket är en oerhörd service då man vill se målen flera gånger och ur lika vinklar. White Hart Lane's svarta fläck är East Stand som inte är lika stor och modern som de övriga

Teddy Sheringham, målvakten Kasey Keller och långa backen Ben Thatcher att spana in här!

Vägbeskrivning: Många är dem som gjort misstaget att ta t-banan till arenan. Istället för att gå längs hela Tottenham High Road från Seven Sisters (över 30 min) är det betydligt smidigare att ta lokaltåget till station White Hart Lane som ligger två kvarter från arenan. Tågen går från Liverpool Street och har ofta Hertford som slutdestination.

Rivaler: Arsenal mer än något annat. Men det måste nämnas att Tottenham är en klubb som alla andra London-lag älskar att hata.

Senaste mötet: Millwall 0-1 Tottenham (gamla Division 1, 1989/90).

And it's Tottenham Hotspur / Tottenham Hotspur FC /

Få människor vet att arenan faktiskt heter Boleyn Ground och till och med media refererar felaktigt till arenan som Upton Park, vilket är namnet på området djupt inne i East End. De senaste säsongerna har West Ham genomfört omfattande ombyggnationer och mer är på gång. Sedan jag var där senast har man byggt en helt ny långsida i två etage som rymmer över 15,000 åskådare. Denna är placerad 15 meter från planen och meningen är att gräsmattan senare ska flyttas efter i sidled då man börjar arbetet med den nedgångna East Stand. Dock är det projektet lagt på is då klubben har finansiella problem. Detta gör att arenan i dagsläget ser lite märklig ut. Båda kortsidorna består av två stora

- fortsättning på nästa sida -

typiska engelska betongklossar. Vid fasaden på nybyggda Dr Martens Stand har man byggt två stora torn i samma utseende som de i klubbens märke. Meningen var från början att dessa skulle stå i hörnen av arenan men nu står de istället vaktar arenan vid biljettinsläppen.

Vägbeskrivning: Ta District Line österut och efter en mindre evighet (zon 3) kommer du till station Upton Park. Håll höger när du kommer upp på gatunivå (Green Street) och arenan poppar upp på vänster sida efter någon minut.

Senaste mötet: West Ham-Millwall 2-2 (Division 1, 1992/93).

*I'm forever blowing bubbles /
Pretty bubbles in the air / They fly
so high, nearly reach the sky /
Then like my dreams they fade
and die / Fortune's always hiding /
I've looked everywhere / I'm
forever blowing bubbles / Pretty
bubbles in the air / United! United!*

Wimbledon

www.wimbledon-fc.co.uk
Selhurst Park (26,309)

Klubben som dog när ägarna sålde dess själ! Utan egen arena, utan fans och så sakta på väg norrut till Milton Keynes kan man inte annat än skaka på huvudet och fråga sig hur det kunde få hända? De senaste åren har Dublin, Cardiff, Gatwick Airport och Basingstoke nämnt som möjliga nya hem för "The Crazy Gang". Efter flera års vanhelgande fick fansen nog och har nu startat en egen fotbollsklubb som spelar i non-league. Trots detta drar det nystartade laget – AFC Wimbledon – flera tusen åskådare mer på hemmaplan än originalklubben.

Senaste mötet: Wimbledon-Millwall 2-0 (Division 1, 2002/03).

*Show me the way to Plough Lane
I'm tired and I want to go
home / I had a Football Ground
ten years ago / And I want one of
my own / Whenever I may roam
to Selhurst Park again /
You will always hear me singing
this song / Show me the way
to Plough Lane*

"Bekvämt men opersonligt"

Efter nio säsonger av bilresor över hela England och otaliga matchbiljetter nådde 35-åriga Duncan Adams i oktober 1999 sitt mål. Stående på Withdean Stadiums innerplan i Brighton tillsammans med klubbens ordförande förkunnade speakern att han nu var medlem i "92-klubben".

Kriterierna för att bli medlem i 92-klubben är enkla. Man ska se en serie- eller cupmatch på alla 92 ligaklubbars arenor. Dock är detta inte lika enkelt att genomföra i praktiken. Om man bortser från triviala saker som tid, enorma utgifter för matchbiljetter, bensin och parkeringskostnader så finns det andra problem som ställer till det för en groundhopper. "Otaliga är de gånger man rest sedan tidiga morgonen bara för att komma fram till arenan och se att matchen blivit inställd på grund av regn eller snö", berättar Duncan. "Då kan man bara göra det bästa av situationen och börja leta efter en annan match i närheten."

Hans värsta minne alla kategorier är från Valley Parade i Bradford 1985 då han blev vittne till hur den fruktansvärda läktarbranden slukade nästan 100 människors liv.

Men han har under dessa år också lärt känna en mängd nya vänner. Han berättar om hur han efter en match på då nybyggda Stadium of Light besökte en pub och efter fyra timmar och ett antal öl vinglade ut därifrån i en Sunderland-tröja han fått av de vänliga hemmafansen.

Duncan är sedan barnsben Birmingham City-supporter men ironiskt nog så var det rivalerna Aston Villas arena Villa Park som han besökte först. Detta är förstås något han talar lågt om. Likaså The Blues turliga seger över Millwall i play-off semifinalen förra säsongen. Egentligen besökte Duncan under den här perioden 106 olika arenor då några klubbar rasade ur ligasystemet och andra flyttade till nya arenor, så som Millwall.

Som om att 92 arenor inte är en tillräcklig utmaning så finns det i groundhopping-kretsar ett uttryck som heter "do the cup". Detta innebär att man väljer en match i första omgången och sedan följer man det segrande laget omgång för omgång enda fram till finalen.

• Vilken är det bästa arenan i London?

- Det brukade vara White Hart Lane, men nu efter alla ombyggnader måste jag säga att Stamford Bridge får utmärkelsen. Sett över hela England så vinner Reebok Stadium, Bolton, priset för mäktigast designen. Men favoriten alla kategorier blir Stadium of Light i Sunderland. Vilken publik! Vilken upplevelse! Det är så fotboll ska vara.

• Charmigast?

- Tills dem river den måste jag säga Craven Cottage, Fulham. Underbart läge vid en park med Themsen intill, några gamla läktare med klassiskt utseende och med the cottage i ena hörnet av arenan. En gammal hederlig fotbollsarena!

• The Old Den?

- Det var en intressant arena, full med karismatiska detaljer. Dock måste jag säga att mina erfarenheter därifrån är några av de värsta jag någonsin upplevt i samband med fotboll på grund av huliganismen.

• The New Den?

- Liksom många av landets nya arenor är den funktionell och bekväm för åskådarna. Men opersonlig.

• Kan Millwall någonsin tvätta sitt namn?

- Bara ifall de genuina supportrarna verkligen vill det, då klarar man det. Men ifall folk accepterar huliganism eller rent av ser en stolthet i det, då tror jag inte man klarar av det.

Fotnot: Duncan Adams driver hemsidan www.footballgroundguide.co.uk som vi rekommenderar ett besök på.

Medlemskap, spelarförsäljningar och ekonomisk misshandel

Som supporter till Millwall är man luttrad när det gäller ekonomi, man är van vid att det är just det lilla ordet som förstör ens dagdrömmar och som plockar ner en på jorden när man fått hybris.

Millwall och ekonomi har aldrig gått ihop.

Klubben har i stort sett räddats från konkurs av varje ordförande som kommit under de senaste 25 åren, och varje ordförande har hyllats som frälsaren med ett nytt mer ekonomiskt sinne. Detta kan vara bra att ha i åtanke dessa tider när Theo hyllas som en räddare helt reservationslöst. Han är inte den första som räddat Millwall och han lär inte vara den sista. Det kan man med säkerhet säga.

En av anledningarna till att vi har ansträngd ekonomi är publiksiffrorna. Bortser man från de två senaste säsongerna så brukar vi aldrig ha ett snitt över 10.000 åskådare per match. Man behöver inte vara ett mattematiskt geni för att inse att 10.000 personer som betalar i snitt £20 var ger 200.000 i intäkter per match, men Millwall har dessutom den högsta omkostnaden per åskådare i engelska ligan beroende på all säkerhetsbevakning man åtagit sig att stå för, varvid vinsten per åskådare är inte så stor som man skulle vilja. Vi kan räkna med att £50.000 försvinner i sådana omkostnader. Kvar finns sedan den pott därifrån man skall betala spelares löner, bonusar, organisationen, u-sektionen och allt annat som kostar pengar för en fotbollsklubb. Läger man till sponsring och souvenirförsäljning så är detta i praktiken de enda inkomstkällorna en klubb har.

Har man lite publik så får man mindre sponsorer och säljer mindre souvenirer, allt hänger ihop naturligtvis. Så har det varit de senaste decennierna och så kommer det fortsätta vara framöver.

Vad skall då en engelsk småklubb från en bortglömd del av sydöstra London göra för att balansera sin budget? Svaret är givet; utveckla talanger och sedan sälja dessa så att man går med vinst! Millwall gör just detta, vi har kanon-juniorer titt som tätt och dessa slussas in i A-laget. Vi lär sälja en eller två av våra nuvarande spelare bara vi får ett anständigt bud på någon av dem. Inget ont i detta, så länge vi fortsätter producera spelare så är det ett bra sätt att arbeta.

Men vad händer då när nu spelarmarknaden har tappat all luft och det kommer finnas tiotusentals spelare som kommer vara beredda gå gratis till varenda klubb? Jo, det blir naturligtvis mycket svårare att sälja en spelare för pengar. Skall man göra detta måste spelaren vara riktigt,

riktigt bra. Så Millwall måste räkna med att balansera sin budget, att helt enkelt gå jämt upp. Detta har vi gjort en gång de senaste femton åren så det är inte så lätt som det låter.

Vad är det då som hänt som gjort att alla klubbar hastigt slutar förlänga kontrakten med sina spelare, och att en massa spelare kommer vara arbetslösa inom kort? Jo, klubbarna har naturligtvis tappat i inkomster men det är bara en sorts inkomst man tappat och det är TV-rättigheter.

TV-rättigheter har ligan alltid sålt och för oss som bodde i England var "Match of the Day" på lördagarna i BBC något av en institution. In på scenen kom dock Rupert Murdoch, en superkonservativ australiensare vars bästa polare i Storbritannien hette Margret Thatcher. Vips så var BBC väck och istället kom SKY in och köpte fotbollen. Pengarna började strömma in och inte längre var det så att svensk TV köpte reklamen runt arenorna utan tvärtom, numera sålde man för fullt till de brittiska företagen. Fotbollen blev en produkt, ett varumärke och en sport som drog annonsörer till TV-kanalerna.

Vips vars "Match of the Day" ett minne blott och vips spelades varje omgång under tre dagar. Men nåt nytt hände i slutet av 1990-talet.

Den digitala revolutionen.

Hastigt kom diverse TV-bolag och betalade 100-tals miljoner för att få rättigheterna till samtliga lags matcher. Man ville ha rättighet att sända dessa som "pay per view" både via TV och via Internet. Det östes pengar över klubbarna och på tre år femdubblades lönerna. Vi snackar fastighets- och IT-bubbla. Frågan är vad man skall kalla fotbollsklubbarnas utveckling för? Tok-hybris? Galenskap? Eller bara det gamla vanliga bubbla uttrycket...?

Varenda engelsk klubb fick i varje fall ett beräknat extratillskott på minst 20 miljoner per år. Bara att tacka och ta emot. Allt såg rosenrött ut och utgifterna kunde stegas efter inkomsterna. Man köpte spelare, hade två A-lag i truppen och den normala månadslönen i Division 1 steg till 300.000 svenska kronor. Stjärnorna, ja de kostade miljoner i månaden.

Sedan gick bolaget som skulle pumpa in pengarna i konkurs.

Man satt nu där med de kostnader man tagit på sig och fick istället ett avtal som med lite tur ger en tjugondel vad det ursprungliga avtalet skulle gett. Lång näsa och en ny tidsålder väntas. En tidsålder där man återigen tvingas lita på ungdomssektionen. Denna gång har det blivit svårare dock, för att sälja en spelare till en toppklubb är inte

lika enkelt längre.

Topplubbarna tittar utanför de brittiska öarna och köper färdiga landslagsmän från när och fjärran. Då är det inte lika lätt att heta Millwall längre och försöka sälja en spelare som Tim Cahill för hyfsade pengar. När Aston Villa funderar på om man ska köpa honom väger man affären mot färdiga Premier League-spelare, utländska killar som Kim Källström och etablerade landslagsstjärnor. Och Tim Cahill är det dyraste alternativet av dessa.

Detta är en för oss ny situation, och vi kommer se många klubbar hamna på ruinens brant av den.

Detta innebär i förlängningen är att klubbar i de lägre divisionerna måste dels minska ner ganska drastiskt på spelarlönerna och framför allt hitta nya sätt att minska de fasta omkostnaderna. Att som i Sverige ta hjälp av supportrar är ju något man i England aldrig gjort tidigare, men denna trend håller på att brytas.

Ett exempel på detta är faktiskt träningsläger. Jag vet ett engelskt lag som fick sina kostnader halverade när man pratade med exilsupportrar som fixade deras sommarläger. Kort sagt, den ekonomiska verkligheten kommer göra så att det är slut på värvningarna av Ravanelli-typ.

Vi i Millwall har allt att tjäna på detta om vi fortsätter hålla ekonomin under kontroll. Men för att kunna hålla upp intäkterna måste denna dumbheter som medlemspolicyn tas bort. Vi förlorar i snitt £150.000 per hemmamatch på grund av den och att ha kvar den vore en ekonomisk- och sportslig katastrof.

Ekonomi är rätt trist och kanske inte något man vill skall påverka sporten, men man kan inte bortse från den. Att klubbar som Man Utd kan släppa två nya reservställ och på det viset betala Rio Ferdinand's övergångssumma är helt sjukt. Att fansen är så sugna på replica-tröjor att det säljs så många är helt enkelt skrämmande. Och en verklighet som ytterst få av oss kan förstå. Men dessa klubbar som kan göra sådana affärer är inte våra konkurrenter så det kvittar egentligen. Tvärtom står vi nu inför en situation där vi har möjligheten att på allvar ta upp kampen med övriga lag.

Hur påverkar detta oss vanliga supportrar? Kommer klubbarna höja biljettpriset ännu mer? Och ta bort det som gjorde att jag började älska den engelska fotbollen – sången och atmosfären – eller går utvecklingen tillbaka till att vara arbetarsporten där följarsäljningen prioriteras framför champagnen?

Uppskattas detta av publiken till de klubbar som är

totalt oglamorösa? Och om det inte gör det, varifrån skall vi då få vår publik egentligen? För skall jag vara ärlig så lär inte många i Millwalls närområde vara direkt intresserade av att punga ut med £30 per match.

Tja om jag skall fortsätta åka till London varje år så måste fotbollen nå tillbaka till det den var. För att sitta på ett stadium där hemmapubliken är tyst och enbart den av öl stärkta bortacklacken hörs ger mig ingenting. Då ser jag hellre en match i Sverige där vi faktiskt fortfarande har det bra ställt på många arenor. Skall fotbollen i England gå samma sotdöd till mötes som hockeyn i Sverige gjort stämmingsmässigt? Skall klackarna försvinna och sången ersättas av pinsamma saker såsom "Goa Gubbar" eller nåt annat förfärligt hockeyfenomen?

Det troliga är väl att det beror på nästa generations sup-

Säsongen 2002/03
hade Millwall ett publikbortfall
på nästan 40%

portrar. Kommer de vara barnfamiljer som vill sitta på en arena där man inte längre får svära eller skrika ut sitt hat mot en motståndare, eller vill de se vad som redan nu börjar kallas "old time atmosphere"?

Jag vet vad jag vill och jag hoppas att ansvariga där borta i England förstår att sånger, skrik mot motståndare och allmänt vrål är inte lika med huliganism. Och definitivt inget som man med alla till buds stående medel skall stoppa. Men med tanke på vad Theo och hans anhang hittat på det senaste året så vete fan om så blir fallet. Men till skillnad från många andra engelska klubbar så har vi ödet i våra egna händer. Vi har kontroll på ekonomin och om vi vandrar rätt väg så kan vi ta oss ur denna nya situation stärkta och bättre förberedda än nästan alla våra konkurrentklubbar. Bara att hoppas att vi gör det.

Besked får vi när vi ser vad som händer på nyförvärvsfronten, och hur många svindyra kontrakt likt de som Darren Ward och Stuart Nethercott har som utformas i framtiden.

Stefan Qulfors